

ZGODNJA

DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi polji, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik. izide „Danica“ dan poprej

Tečaj XLI.

V Ljubljani, 21. grudna 1888.

List 51.

Na Sveti večer.

O Jezus, ves moj blagor Ti!
Ljubezen sladka čez moči.
Serce po Tebi vse gori
Ko v Tebi le se zveseli.
Hicinger

Pozdravljen, sladki Jezus moj,
Ki v štalici si se rodil,
Solzice britke záme lil
Že prvo noč, ah že nocoj!
Priserčno duša te slaví,
Marije Ti deviški Cvet,
Si razveselil celi svet.
O Jezus, ves moj blagor Ti!

O zdrami se, Adamov rod!
Čuj „glorije“ veseli glas,
Ah danes rojen je za nas,
Zveličar naš, in naš Gospod. —
Oborni v štalico oči,
Glej, v merzlih jaslicah leži,
Na terdi slamici medlí
Ljubezen sladka čez moči.

Oj dete milo, ti moj Bog!
Jaz molim Te in trepetám;
Tud zame prišel si, spoznam,
Oteti večnih me nadlog.
Oj sprejmi s slavo vsih stvari
Še moj solzá ponižni dar;
Ne zverzi grešnika nikar,
Serce po Tebi vse gori.

O naj gori za tvojo čast,
Od Tebe jaz ne ločim se,
Oj Dete Božje, moje vse,
Brezkončna radost, rajska slast!
Iz jaslic milo se ozri,
Ti moje duše sladki vir;
Naj najde v Tebi željni mir,
Ko v Tebi le se zveseli.

Radoslav.

Skrivnost včlovečenja.

Advent spominja nas na pričakovanje Zveličarjevo, Božič pa na njegov prihod. Božji Sin se je včlovečil, to se pravi, vzela je naše človeško natoro, da je mogel kot človek terpeti in umreti, da je bil namestnik človeštva pri Bogu, a ostal je Bog, Božje bitje se ne dá odložiti, ostane vekomaj. In ravno to je bilo vzrok, da so njegova dela imela toliko nezmerno zasluženo.

Da je Božji Sin postal človek, to je naj lepša in naj bolj čudovita resnica v zgodovini človeštva; je pa tudi sama na sebi neizrečeno vzvišena, popolno Božja misel, katera ima neizrekljiv zaklad posvečevajočih pomočkov v sebi — ker ona še le je iz zagrešenega človeka zopet prav za prav naredila človeka. Dodelila mu je višji pomen, vcepila mu človeka vredno velikost. Brez odrešenja bila bi zgodovina svetá le versta žalostnih zmót, nerazrešljivih zmešnjáv in strašnih zločinov. Pravi napredek v človeškem življenji moremo spoznati le v skrivnostnem včlovečenji; še le včlovečenje Kristusovo je povzročilo tako rekoč včlovečenje pravega človeka.

Zatoraj včlovečenje ni zastoj glavni mejnik svetovne zgodovine. Dolga noč, ki je bila poprej, je jenjala; s Svetim večerom nastopil je dan, dan, katerega solnce je pravica, milost in zveličanje, katero solnce pa ne bode zašlo.

Z včlovečenjem božjega Sina je večni Bog stopil v nekako drugo razmero s človekom, da, z vsem stvarjenjem, stopil je z njim v ljubezen, da si ne moremo misliti gorečnejše. Beseda prišla je k nam ubogim ljudem, pokazala nam je svojo nezmerno lepoto, dala nam je svojo moč, da smo postali otroci Božji. S tem, da se je Sin Božji včlovečil, postal je naša glava, naš sobrat, mi pa Njegovi pravi bratje in deležniki nebeskega kraljestva. Vso naravo, poprej ukleto, posvetil je v svoj tempelj, katerega je napolnil s svojim duhom in zveličavnim blagoslovom.

Včlovečenje bilo nam je pa tudi predpoda in vzor duhovne popolnosti in naj čistejše svetosti, kateri vzor je sicer človeški, a vendar tako nezmerno vzvišen nad vsem človeškim hrepenenjem.

Včlovečenje dalo nam je tudi božjega učenika, milega prijatelja otrók (opazuj silno veselje malih o Božiču, pri jaslicah), dalo nam je usmiljenega rešitelja

grešnikov, tolažnika žalostnih pobožnega molivca, čudodelnika; pokorno ljubečega sina do matere, očetovsko ljubečega mojstra učencem — in vzgled, katerega moramo vsi posnemati.

Včlovečenje dalo nam je Zveličarja, ki se v neskončni ljubezni daruje, dalo ob enem vse, kar nas tolaži v bornem življenju in tudi v zadnjem boji, ko imamo smert pred očmi in kar nas slednjč pripelje v večno zveličanje.

Včlovečenje nas je približala angeljem in angelje nam, storilo nas je sorodnejše zveličanim duhovom večnosti, in povišalo je našo krasoto v nebeškem kraljestvu.

Le vsled včlovečenja Sinú Božjega bilo je mogoče, da nas je Gospod sam v človeški podobi učil ponižnost, kar je naj težavnejše, a naj potrebnejše k večnemu zveličanju: kajti, Gospod vseh stvari bil je pokoren do smerti, da nas je zopet pripeljal do ponižnosti in pokorščine, ponižala se je vsemogočnost do onemoglosti, da se je zadostilo za greh, veličastvo Stvarnika se je ponižalo do deteta v jasnih ležečega, Njegovo veličastvo do popolnega uboštva. Premnoge okoliščine Jezusovega življenja kažejo in razodevajo tako prečudno ponižnost, da premišljevač človek nikoli ne more zadosti stermeti. Pomisli njegovo rojstvo, bég pred Herodom, okoliščine prebridkega terpljenja in smerti, in še dalje: bivanje v skrivnosti sv. R. Telesa.

Včlovečenje nam tudi razodeva, kar je edino pri Bogu vrednega, učí nas zaničevati posvetni blišč, njega veselja in bogastvo, nasproti temu pa visoko ceniti ono, kar je nagnilo Sinú Božjega k takemu daru, to je „zveličanje duš,“ milost od zgoraj in naše lastno zveličanje.

Vsled včlovečenja je naše življenje dobilo še le pravo vrednost, ker vrata v nebeško kraljestvo je odperl On, kateri je za nas: „pot resnice in življenja.“

Neprenehoma se zahvaljujemo, polni veselja in pobožnosti, Vsegamogočnemu za njegovo premilostno včlovečenje, in vse dni naj se veličastno glasi: „In beseda je meso postala in je med nami prebivala!“ (Prim. „Sendb.“ 1883.)

Dva častnika in Lurška Mati Božja.

Že dolgo časa so opazovali dve černo oblečeni gospé v kapeli v F., posvečeni Naši ljubi Gospéj v Lurdu, ki sta se med vsemi mogočnimi odlikovali s plemenitim obnašanjem in pobožnostjo. Bili sta gospa in hči vpokojenega polkovnika J...., ki ni imel nikakega premoženja, in kar je še slabše, nič vere.

Polkovnik J. je stanoval v ulicah S... in nihče ni hodil v njuno skromno stanovanje, razun nekega družega upokojenega polkovnika, ki je bil v verskih rečéh ravno tako malomaren, kakor njegov prijatelj. Polkovnik P.... prišel je vsak večer in je igral Whist s polkovnikom J....

Neki božji dan najde svojega prijatelja nevarno bolnega v postelji. Bolezen je rastla in zdravnik je mislil, da mu je dolžnost naznaniti gospema pretečo nevarnost. Mislimo si njuno zadrego in obupljivost! Obe skušate bolnika pripraviti, da spolni svojo versko dolžnost; pa on ji je odpravil na tak način, da ni bilo misliti na nov poskus.

Polkovnik P.... pride po navadi, da bi poprašal, kako je prijatelju. Gospa in hči ga zadržite, ko hoče stopiti v sobo. „Ljubi polkovnik, pravite s solzami v očéh, le v Vas imave še zaupanje: Spovedati se noče.

Ali naj umrè kakor pes? strašno bi bilo to. Vam zelo zaupa, vam bo verjel. Usmilite se naji in pripravite ga, da se bo spovedal.“

„Jaz — naj ga pripravim, da se bo spovedal?“ vzklikne polkovnik P.... začuden. Kaj vendar mislite? Kaj pa naj mu rečem? Saj ne poznam nobenega duhovna!“

Ženski mu pritiskate: „Nič ni ložjega kot to. Midve poznave izverstnega duhovna, gospoda župnika L...., svojega lastnega spovednika. Povejte mu, da bomo poslali po tega in vse se bo vravnalo.“

Malo nejevoljen nad vsiljeno mu nalogo, pa vendar predober, da bi se ženskama ustavil, obljubi polkovnik P.... Spravite ga v bolnikovo sobo in ostanete zunaj pred durmi klečite ter priporočate čudnega misijonarja Lurški Materi Božji.

Polkovnik P.... preide berž k stvari sami. „Veš, ljubi moj, kaj bi jaz na tvojem mestu storil?“, pravi ter si berke više. — „Ne vem.“ — „Umreti boš moral! No! Pa vendar ne boš šel iz sveta kot pes, zato si prepošten star dečko. Na tvojem mestu bi jaz poslal po duhovna in bi se spovedal.“

„Ti da bi se spovedal? Ali se šališ?“ „Jaz! Spovedal bi se, če ti rečem?“ —

„Ali res?“ — „Da.“ — „Komu naj se spovem? Ne poznam nobenega duhovna.“ — „No! jaz jednega poznam, in sicer prav izverstnega, svojega lastnega spovednika.“

Polkovnik J.... si premišlja trenutek, potem pogleda svojemu prijatelju v oči. „Dobro, je rekel; če je tvoj spovednik, pripelji mi ga.“

Polkovnik P.... se vzdigne takoj in hití iz sobe. „Je že vravnano,“ pravi nejevoljno gospema, ki še klečite na istem mestu; pojdem mu po vajinega župnika L....

Pride tedaj v cerkev sv. Rozalije, najde duhovna v zakristiji, pové mu zgodovino in sklene z besedami: „Ako bode ubogi polkovnik J.... govoril o meni, gospod župnik, recite mu, da me poznate in da ste moj spovednik; sicer ategne vse spodleteti.“

„Toda, ljubi gospod, kako smem to reči? Ni dovoljeno lagati, celo tedaj ne, če se s tem dobro namérja.“

„Kaj pa naj potem storiva?“

„Najložjo stvar na zemlji,“ pravi spovednik pohlavno. „Pojdite za mano v ono sobico, in spovejte se mi, kakor se spodobi za dobrega, poštenega moža, kot ste Vi, potem bom res lahko rekel vašemu ubogemu prijatelju, da se poznavata, da sem Vaš spovednik, da, še več, da sem Vaš najboljši prijatelj.“

Dobrotljivost duhovnova gane starega vojaka. Gre za duhovnom, se mu spové, kar najboljšé more, in hiti potem ves vesel k svojemu prijatelju v ulice S....

„O ljubi moj, zakličé pri vstopu v bolnikovo sobo, ako bi ti vedel, kako verl mož je!.. Nikdar še nisem takega videl — dobro ti bo storil.“

Župnik pride, spové ubozega umirajočega, podelí mu popotnico in sv. poslednje olje. Zvečer zopet pride, dajat mu serčnost in prihodnje jutro je umerl polkovnik J.... od polkovnika P.... k Bogu spreobrnjen, sklene lahko in mirno, poljubljevajoč sv. britko martro, katero mu je podajal njegov stari prijatelj. Gospa in gospodičina J...., sta bili spreobrnitev druzega soproga in in očeta izprosili od Lurške Naše ljube Gospé. — (Echo d. Annalen U. L. von Lourdes.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Dob, 11. decembra. (Sv. misijon.) Premnogo veličastnih slavnosti veršilo se je že letošnje leto po naši mili domovini. Navdušeno smo praznovali zlato mašo sv. Očeta; z veseljem smo obhajali štiridesetletnico vladanja našega presvitlega cesarja; — a naša fara veselila se je prvi teden v Adventu še neke posebne duhovne slovesnosti, obhajali smo namreč od 30. novembra do 9. decembra sveti misijon. Ne moremo in ne smemo opustiti, da ne bi naznanili te velike sreče, ki smo jo letos doživeli; da ne bi omenili milosti sv. misijona, katerega so vodili prečastiti očetje Lazaristi, gg. Nežmah, Premož in Heidrih. Ne bom vam popisoval ginljivih, preserčnih govorov gosp. Nežmaha; milih, ljubeznjivih besedi gosp. Premoža, in navdušenih, globoko v serce segajočih govorov g. Heidriha. — saj ljudstvo samo je nar boljše spričevanje prečastitim gg. govornikom, ker dan za dnevom zjutraj, ob 10ih in popoldne prihajalo je z veseljem skupaj; napolnjena, pogostoma prenapolnjena je bila farna cerkev, tako, da so bili gg. misijonarji sami radostno iznenadeni. In kako véрно so poslušali vse gg. govornike, kako je bilo vse ginjeno in veselo; zares je čas sv. misijona srečen in zlat čas.

Bog daj, cesar se za gotovo nadejamo, da bi sv. misijon obrodil obilno sadú, ker blizu 2400 pobožnih sv. obhajil je brez dvoma poklicalo preobilno milosti božjih iz nebes.

Nar lepša slovesnost je bila pri sklepu sv. misijona. Ker je bil namreč že pred 16 leti postavljen misijonski križ, imeli smo zadnji dan veličastno procesijo s sv. R. Telesom, pred katerim je svetilo 100 odrasčenih deklet. Neštevilna množica pobožnega ljudstva iz domače in sosednjih fará, pa lepo vbrano petje je silno povzdignilo vso svečanost. Procesije so se vdeležili tudi sosednji prečasti gg. župniki z Berda, Ibana in Rove, pa g. beneficiját z Goričice, kateri gospodje so s čast. o. Celzom iz Kamnika tudi med tednom prav pridno pomagali spovedovati. Hvala jim!

Naša velika dolžnost je zahvaliti se Bogu, nebeskemu Očetu, ki nam je dodelil toliko milost sv. misijona. Preserčno se zahvaljujemo preč. g. misijonarjem, ter hočemo pobožno prositi Boga, naj jim On tam gorí v nebesih bogato poplača preobilni trud, ki so ga imeli z nami. Vsa čast in hvala pa tudi našemu prečastitemu g. župniku. Že leta 1872 priredili so sv. misijon tukajšni fari; a zdelo se jim je, da bi bilo dobro, ko bi zopet svojim priljubljenim ovčicam naklonili to milost. Niso se ustrašili ne stroškov, ne truda, in dasiravno so bolj slabotnega zdravja; vendar skerb in ljubezen do farmanov jih je spodbujala, da so pozabili na vse drugo, in nam preskerbeli srečo sv. misijona. Bog jim toraj obilno poplačaj in jih ohrani še dolgo v veselje in blagor dobskim faranom!

Iz Notranjskega. (Kako pomagati na bolje?)

Boj zoper ples, bale itd. imamo; raznotere velike zamere, tudi sovraštva, kljubovanja izvirajo odtod, ker se človek upira zoper nered, proti zapravljanju itd. Tudi po deželi, ne samo po mestih, so nerodnosti, posnemanje mestnih brezvérskih lahkoživcev, na stare dni pa beračev, vmes tudi potepuhov, tatov. O kako lahko bi marsiktera oblast v takih neredih pomagala, ko bi bila potrebna resnoba in bi marsiktera županstva resniše spolnovala dane naredbe, ko je marsikaj le na papirju. Kako se gojzdi uničujejo! Postave so, pa marsikod le na papirju tudi v tej zadevi. Zoper postavo se seka predrobni les, očitno se vozi po cestah, ko je vendar tako potrebno, da bi se pustote pogojzdovala. Potreba vzajemnih misli,

skupnega prizadevanja za blagor dežele, za povzdigo domovinske koristi.

Z neumnim plesom in norijami ne pridemo naprej, — darežljivost, požertvovalnost, zatajevanje v mnogem oziru, sploh poštenje, pravnost je pomoček, da si pridobi čast posamezni človek, kakor tudi skupno cele vaši, sreuje in okrajue.

Iz Boh. Bistrice. (100letna in 25letna slovesnost.) Dogodek, ki se veršil 9. decembra t. l. v Boh. Bistrici, je preznamenit. da bi ga smeli Slovencem zamolčati.

Obhajali smo namreč stoletnico naše fare sv. Nikolaja in ob enem tudi 25letnico pastirovanja prečast. g. župnika in duhovnega svetovalca Janeza Mešárja. Verli Bohinjci prizadeli so si mnogo, da bi ta dan kar naj bolj slovesno obhajali, dobro vedoč, kako imeniten je za-nje. Že dan popred zadobila je vas popolnoma praznično lice in raz več hiš vihrale so zastave in slavoloki s pomenljivimi napisi oznanjali so slavnost prihodnjega dneva. Med drugimi omenim naj le slavolok blizu cerkve z napisom:

„Serčno sv. Nikolaja fara se raduje,
Ker se nje stoletnica praznuje.“

Na drugi strani pa:

„Let dvajset že in pet ste modro nas vodili;
Da bi nas še in še: Bog Vas ohrani mili!“

Okolu 7ih zvečer pa se začuje močen strel z bližnjega griča; takoj potem oglasi se iz zvonika farne cerkve slovesno zvonjenje, in na to začelo je zvoniti po vseh podružnih cerkvah naše fare, in mogočno streljanje iz topičev odmevalo je od gore do gore, naznaje vaje našo radost in veselje. Zares vesel bil je ta večer vsak Bohinjec, razodevalo se je veselje, kar se je dalo, še po zunanje. Skoraj na vsakem oknu mogel si opaziti ta večer mnogo veselo migljajočih lučic, ki so spreminjale temno noč v beli dan.

A ne samo to. Kmalu začuje se tudi godba tukajšnjega gasilnega društva, in malo potem mogel si videti dolgo versto čverstih Bistričanov z mnogobrojnimi „lampijoni“ in drugimi svetili. Med petjem in godbo korakali so ti skozi vas do župnijskega doma. Ne menimo opisovati čudo lepega prizora, ki se je kazal tukaj. Omenimo le, da je bila krasna nova cerkev z zastavami in raznimi mlaji olepšana; na zvoniku blesketalo se je neštevilno lučic; čarovno razavtiljena je bila cerkev z bengaličnim ogujem; Bohinjski pevci pa so jasno pokazali, da dobro umevajo svoj posel. Vivant!

„Bog ima Bohinjce rad“; ta izrek vresničil se je tudi sedaj; kajti jutro se je zaznalo prekrasno, ne jednega oblaka ni bilo videti. O 1/2 10ih dopoldne bila je procesija okolu cerkve in po procesiji blagoslovili so prečast. gospod dekan J. Razboršek (med asistenco 6 gg. duhovnov) dva nova stranska oltarja, ki sta bila dodelana še le letos. Oba sta mojstersko delo, prava lepota nove cerkve. Eden je sv. Jožefa in drugi Matero Božje čistega spočetja. Hvaležni smo, da imamo dva tako mogočna priprošnjika v svoji cerkvi: Marijo in sv. Jožefa. Nato so čast. g. Volc, župnik iz Št. Vida nad Ljubljano, v krasnem govoru naglašali imenitnost tega dneva, ki se ga veselí vsi Bohinjci, zlasti pa farani Bistriške cerkve sv. Nikolaja. Častno so omenili domačega gosp. župnika, kateri so si pridobili tolikih zaslug za svojo faro, kakor tudi sploh za ves Bohinj. Po govoru bilo je darovanje za cerkev in imeli so domači gosp. župnik peto sv. mašo.

Naj omenim še nekoliko o 25letnici. Toliko let namreč že pastirujejo preblagi gospod tukaj med svojimi farani, katere ljubijo z vso priserčnostjo. Koliko dobrega so storili v teku dolgih 25 let svojim Bohinjcem

v dušni in telesni blagor, to se pač ne da popisati. Ne bodem tudi našteval, koliko so storili za povzdigo bohinjkega kmeta.

Moram pa vendar še omeniti, kakor je sicer znano, da mi Bohinjci se imamo zahvaliti posebno g. župniku, da imamo tako veličastno cerkev, ki se zamore meriti z naj lepšimi na Kranjskem. Ako se ozremo v daljno preteklost, vidimo, kako borne bile so razmere naše fare v njenem začetku. Cerkev bila je majhna, še celo zvonika ni imela. Notranje lice njeno bilo je revno; ni bilo ne stranskih oltarjev, ne križevega pota, ne žagrada, še celo velikega oltarja prav za prav ni bilo, razun menze, za katero je visela na steni lesena podoba sv. Miklavža. To bila je vsa oprava bistriške farne cerkve pred sto leti. Ravno tako revne bile so druge razmere. Zastonj iskal bi bil na Bistrici župnijskega doma; kajti ni ga bilo. Pervi župnik Bistriški, čast. g. Mat. Kunstelj, stanoval je v Zojzovem gradu. Duhovnega pomočnika ni imel. Prvega kaplana nahajamo še le leta 1790, g. J. Sumrekarja.

Tako je bilo v prvih časih. Pozneje se je sicer zdatno zboljšalo; vendar se je mnogo pogrešalo. Zlasti pa se je čutila potreba nove večje cerkve, kajti stara, dasi nekoliko obširnejša, je bila le premajhna za toliko število duš. In tega dela lotili so se sedanji g. župnik, mož čverstega značaja in ves goreč za Božjo čast. Serčno so se poprijeli in ga s pomočjo svojih vdanih jim faranov in mnogih družih dobrotnikov po mnogih zaprekah doveršili. In sedaj imamo novo, prostorno, prelepo cerkev. Blagi gospod župnik postavili so si s tem delom spominek za pozne prihodnje čase.

Bohinjci se pa tudi zavedajo, kaj dolgujejo svojemu dušnemu pastirju. To pokazali so zlasti sedaj o njihovi 25letnici. Ne bodem našteval vseh daril, ki so jim jih poklonili hvaležni njihovi farani o tej priliki; omenim naj le nekterih. Sirarske zadruga darovale so jim sreberen venec in krasno podobo župnikovo; bralno društvo prelép evangelij; bistriški fantje pa zale mašne bukve. in županstvo sreberen križ.

Mi mlajši in posebej šolska mladina, ki nimamo družih darov, darujemo ljubljenu gospodu očetu iz prav gorečega serca gorko hvaležnost, sinovsko spoštovanje in zvesto vdanost, ter hočemo moliti, da nam jih Bog še dolgo dolgo ohrani.

Iz Amerike. St. John's Industrial School, 16. nov. 1888. Gotovo je že pri Vas sploh znana žalostna osoda, da je nemila smert po nezapopadljivi previdnosti Božji uzela nam ljubega, velezaslužnega rojaka, čast. g. Jerneja Rajgelj-a. Le najbolj poglobitve reči naj tukaj omenim; morebiti si bode gotovo kdo izmed njegovih spretnih rojakov prizadel po previdnosti in zasluženju ga poslaviti.

Rojen je bil v Bitnjah na Gorenjskem leta 1848, 21. dec., bil je toraj še ne popolnoma 40 lét star, ker 18. okt. preselil se je v boljši kraj, kjer bode vžival na veke obilno plačilo, katero mu je dodelil Gospod, pravični sodnik. Spoinil še ni devetnajstega leta, odkar je zapustil drago domovino, starše in sorodnike, da bi tukaj v daljnem kraji delal in se potil Bogu v čast in slavo, ljudem pa v dušni prid in blagor.

Glavne čertice, kar bom tukaj povedal, zapomnil sem si iz pogrebne govora, katerega so imeli visoko častiti g. opat v angleškem jeziku.

„Velečastito duhovstvo, slavna gospoda, dragi mi navzoči prijatelji, znanci in rojaki umerlega gospoda! Pred toraj imamo truplo rajnega g. Jerneja Rajgelj-a, koliko tvarine toraj za nas, da bi premišljevali minljivost tega pozemeljskega življenja. Ko so nam bili ta predmet prav lepo razložili; nadaljevali so: „Ubožno

obleko je sprejel umerli 16. maja 1869, 22. maja 1873 naredil je slovesno obljubo, in 29. sept. ravnotistega leta bil je mašnik posvečen. Pervo sv. mašo opravil je v St. Pavlu, glavnem mestu Minesote, kjer je ostal do leta 1877 kot duhovni pomočnik. Jeseni tega leta predstavljen je bil v vzhodnji del Minneapola, kjer je pastiroval do svoje blažene smerti. Ta fara bila je takrat v silno slabem stanju; pa z Božjo pomočjo in neutrudljivo pridnostjo jo je kmalo lepo vravnal, ter je zdaj ena izmed najbolj cvetočih duhovnij v omenjenem mestu in se veseli dušnega kakor tudi telesnega blagostanja in sreče. Bil je duhoven 15 let, to so bile leta polne terdega in neprenehnljivega delovanja. Njegovi podložni bili so večji del ubožni, in za té se je posebno trudil. S svojim vljudnim značajem pridobil si je zaupanje in vdanost vsacega. Natanko je spolnoval povsod vse svoje dolžnosti, kamor ga je klical njegov duhovski stan. Ljubil je molitev in hišo Božjo. Imel je usmiljeno sercé do revnih in ubozih, v dušnih in telesnih nadlogah, njegova radodarna roka ni pustila nobenega brez pomoči.“

Med drugim so tudi sledeče besede iz sv. pisma prav ganljivo rabili: „Quomodo ceciderunt fortes in proelio, Doleo super te, frater mi, Jonatha.“ To je: „Kako so padli junaki na vojski . . . Žalujem nad taboj, brat moj Jonata!“ Da, človeška pamet ne more zapopasti, da bi bil tako dobri in neutrudljivi duhoven naenkrat poklican iz tega življenja, „in dimidio dierum suorum.“

On, čigar življenje in vse njegovo dejanje in nehanje je bilo le za čast Božjo, po vsi svoji moči in zmožnosti prizadeval si je pridobiti obilno duš, in razširiti nebeško kraljestvo. Naša borna pamet tega ne spreumeva, tukaj moramo le priznati: „Kako nezapopadljiva, neizmerna in čudopolna so tvoja pota, o Bog.“ Pa zakaj bi zalovali? Stori in dokončal je svoje delo; dopadljiv je bil Gospodu, zatoraj ga je poklical k večnemu plačilu. Mi pa, zapaščene sirote, si ne moremo kaj, da silno obžalujemo to veliko zgubo. Le to je velika tolažba za nas, da se nismo za vedno ločili od njega, in on, ki se je toliko trudil za nas, nas gotovo ne bo pozabil pred stolom Božje milosti, da bi tudi mi bili enkrat vredni deliti venec rajskega veselja z njim, in vživati neskončno veselje svetnikov Božjih na vse večne čase.“

Z umerlim gospodom sem bil osebno dobro znan, vendar o njih malo vem, ker le enkrat na leto, takrat ko so prišli k duhovnim vajam, imel sem priložnost z njimi govoriti. Pretečene počitnice sem jih obiskal v Minneapolu; bili so še precej terdni, vendar so tožili, da se od časa do časa prav slabo počutijo. Proti koncu mesca avgusta ulegli so se v posteljo, katere potem niso več zapustili. Prihajali so vedno slabši, vsa zdravniška pomoč bila je zastonj.

Vedili so dobro, da smertna kosa ne bode več dolgo odlašala; tega so si bili svesti in so se prav dobro pripravljali za zadnjo pot. Prevideni s svetimi zakramenti umirajočih in poterjeni in oskerbljeni z vsemi verskimi pomočki, zamenali so solzno dolino z večnim kraljestvom 18. oktobra o 1/26ih zvečer. Vzdignila se je njih čista duša proti nebu, da ondi prejme obilno plačilo iz rok Njega, ki ga je čez vse ljubila v življenju. (Konec nasl.)

Iz Bulgarije. († Milgsp. Rafael D. Popov v Adrianopolu. *) V ponedeljek 6. sušca t. l. ob 4ih popoldne

Ta znameniti dopis se nam je po neljubem naključji zelo zakasnil; naj ga beró tudi tisti, kateri sicer ne prebirajo „Danice“; — ne bo jim žal. Vr.

je zašumela po drinopoljskem mestu nepričakovana, pretresljivo žalostna novica, da je nanaglo umerl vis. čast. škof Rafael D. Popov, apostolski administrator bulgarskih zedinjencev. Zjutraj zgodaj je še maševal v stoljnici, opolne bival še pri seji pri pašatu, v civilnih zadevah zedinjenih Bulgarov; ob 4ih popoldne pa je bil že merlič.

Zdravniška preiskava precej nato je skazala, da edini vzrok tako nagle smerti je bil mertud na serce. Pravijo, da tudi oče prečast. umerlega je bil ravno tako naglo umerl, in je blezo mertud dedna nadloga v družini. To pa ne zmanjšuje žalosti, in dokaz, da sočutje in milovanje je bilo resnično in splošno v Adrijanopolu, je bil velikansk pogreb, kakoršnega še ni bilo v Adrijanopolu.

Dva dni in tri noči je bil umerli škof postavljen v sredini stoljne cerkve, in ne kakor je navadno v kaki rakvi, ampak v pontifikalnem ornatu, s krono, z napersnim križem, s perstanom in škofovo palico, sedeč v naslonjači, z vzdigjeno desnico kakor blagoslov dajoč. Med tem slovesnim izpostavljenjem je bila cerkev neprenehoma in obilno obiskovana od pobožnih, ki so žalujoči klečali okrog merliča in tiho molili za dušo ranjcega škofa.

V sredo, 8. sušca, ob 3eh popoldne so počasni in zaporedni zamolkli udarci katedralnih zvonov naznanjali, da se častitljivo truplo vzvišenega škofa k pokoju nese. Cerkev je bila že dolgo poprej napolnjena, zunan pa se je bila zbrala tolika množica občinstva, da se je le s težavo moglo predreti. Vse narodovnosti in vsi stanovi so bili tu zastopani; ker bi bilo pa popisovanje tega pretežavno, ostanimo pri cerkvenem osebstvu. Pričujoči so bili: bulgarski škof Nil Izvorov, ki stanuje v Adrijanopolu, odkar se je spreobrnil k sv. uniji, 16 duhovnov (po tukajšnjih okoliščinah veliko število) in 2 dijakona; razni konzuli zunanjih vlád in tom so se pridružili veliki tukajšni vradniki vis. Porte, ki so verh tega poslali še število „zaptij“ (turških žandarmov) za častno stražo pri spremstvu slavnega merliča. Dalje je bila obilna gospóda tukajšnjih Francozov, Italijanov in družih narodov. Za temi so se verstili vsi študenti, učeniki in bratje lajiki naše kolegije, pa vsi dečki in deklice iz redovnih šol oblatov, z učeništvom in šolskimi brati. Razun teh povabljenih je bila še tolika množica raznega občinstva, da bi bili našo revno stoljnico lahko saj desetkrat napolnili.

Potem ko so goreli vsi svečnjaki in bile prižgane vse svetilnice po cerkvi in ko so pričujoči dobili prižgane sveče v roko, je milgsp. Nil s sedeža naglasil slovesne mertvaške večernice. Ob koncu P. Luka, redovnik vstajenja J. Kr., stopi na leco in govoril je v bulgarskem jeziku ginhjiv mertvaški govor. Iz tega govora sledí le najvažniše, kar je povedal o rodu, življenji in značaju pokojnega škofa.

V vvodu je oziroma na Božji poklic ranjcega in na njegove ljubeznjive lastnosti primeril ga z Mojzesom, ko je bil izvolil lepí rék iz Eklezijastika: „Bil je od Boga in ljudí ljubljén, njegov spomin je v blagru.“ Potem je bolj na tanko popisal značaj umerlega škofa.

Rojen je bil Rafael D. Popov l. 1830 v Strelišči na Balkanu, in šolal se je v okrajni Filibeški (Fili-popol). V svojih mladenških letih, ves želján za vede in učenosti, je z gorečnostjo mladino podučeval v Berkovici. Pozneje, čutivši v sercu hrepenenje po popolnosti, se je posvetil službi Božji v tako imenovanem Rylski — samostanu. L. 1860 je bil dijakon in ravno to leto je bilo poseben pokret za bulgarsko ljudstvo, vstalo je namreč ta čas versko gibanje na Bulgarskem, pri katerem Rafael ni ostal hladnokerven, čutil je namreč že naprej jutranjo zarijo, ki je oznanovala zopetno ze-

dinjenje bulgarskega naroda s sveto katoliško Cerkvijo. Pridružil se je sv. uniji (zedinjenju) z dušo, ki je kopernela po zveličanji in rešenju.

Smé se reči, da razun sa. slovenskih aposteljnov Cirila in Metoda je Bulgarija imela 3 možé, kateri so ji kazali pota pravega rešenja in olike, in ti trije možje so: bulgarska kralja Boris in Ivan Assen (tudi „Ivan Lepi“ imenovan), in pa Rafael D. Popov. In ko je Boris za napredek bulgarskega naroda delal sploh, in Ivanica si prizadeval povzdigniti ga k olike in s središčem kersčanstva, to je, s stolom sv. Petra zediniti, bil je pa umerli škof Rafael D. Popov od Boga odločen, to silovito tehtno, pa od tistega časa več ali manj zastalo delo zopet poprijeti in nadaljevati; žali, da mu je toliko in tako zopernih okoliščin v tem pot zastopalo Vendar kljubu vsim pritežnostim in laskavim skušnjavam je ostal stanoviten in zvesto vdan sv. uniji do zadnjega trenutka svojega življenja; ko pa je pravi in prav za prav prvi škof Sokolski postal nezvést; ker nekatere mesce potem ko je bil v Rimu od sv. Očeta samega prejel škofovsko posvečenje, se je vernil v Carigrad, zapustil svoje borišče in od Rusov podkupljen sedaj biva v nekem razkolnem samostanu v Kijevu.

Ko je ta obžalovanja vredni škof Sokolski šel po posvečenje v Rim, bil je Rafael, takrat še dijakon, njegov spremljevalec, in l. 1865 je postal njegov naslednik. Obiskal je Rim vdrugeč o priliki, ko se je obhajala slavna 1800letnica častitliverga mučeništva sv. aposteljna Petra. In tretjič in zadnjikrat je bil tudi on l. 1869 — 70 med 700 škofi vaticanskega koncilija. Ta obiskovanja Rima, kakor je sam priznal, so mu očí odperla in ga poterdila v katoiški veri. Blagroval je one, katerim je dano stopiti v središče katoličanstva, in rekel je o neki priliki naši šolski mladini: „Otroci, prosite Boga milosti, da bi zamogli Rim obiskati.“

(Konec nasl.)

Varia.

Quando preces praescriptae post Missam privatam recitandae sunt? — Si post Missam SS. Eucharistiae Sacramentum fidelibus administrandum est, saepe disceptatur, quoniam ordiue id faciendum sit; aliqui sacerdotes iique numero plures prius preces recitant, postea SS. Communionem distribuunt, usum hunc iustificantes, reliquos fideles, si numerus communicantium magnus sit, interim morae impatientes ecclesiam relinquere ac ita indulgentia precibus adiuncta privari; alii econtra putant: fidelium communicatio ad Missam spectat, ita ut sine causa rationabili post Missam eam administrare non liceat; verum precibus interiectis fieri, ut Missa et fidelium communicatio segregentur. Consulente episcopo Basileensi s. R. C. d. 23. nov. decrevit: „Preces a Sanctissimo Domino Nostro Leone Papa XIII post Missam praescriptae recitandae sunt immediate expleto ultimo Evangelio.“

In Missis de Requiem an ministranti dicendum sit „Laus tibi Christe“? — Non est, cur illud omittatur. Etenim tum in Ritu celebr. Missam (tit. VI. 2.) tum in Ordine Missae prius commemoratur: „quo finito respondet minister: Laus tibi Christe“, ac deinde subiungitur: „Sacerdos osculatur evangelium dicens: Per evangelica“ etc. Quod additum est „praeterquam in Missis defunctorum“ in Rit. cel. Missam, non refertur nisi ad „osculari librum“ et verba interim pronuntianda; sicut patet ex iis, quae porro exponuntur („et nisi celebret coram... Episcopo, quo casu cele-

brans non osculatur librum, nec dicit: Per evangelica dicta.") In Ord. Missae accurate commemorantur, quae occasione evangelii omittenda sunt; in quibus tamen „Laus tibi Christe“ non occurrit. Item tit. XIII. Rit. cel. Missam omnia enumerat, quae omittuntur in Missis pro defunctis; responsi „Laus tibi Christe“ vero omittendi ne levissima quidem mentio invenitur. Dicendum est ergo in Missis de Requiem. (Fol. period. Archidoc. Gor.)

Razgled po svetu.

Amerikanske novice. Puške, ognja in noža otrokom ne v roke! V Rochestru je 5léten smerkovec 19letnega W. H. Rice-a ustrelil. V šali je lovsko pušo svojega očeta nameril na mladega Rice-ta, kar puša poči in zadene nesrečnega v možgane.

Mésečnost nevarnost! Neki Nels Peterson v Duluth-u, ki je kakor mesečnik okrog krožil, je z višave v reko padel in utonil.

V Jarkton-u je bil nedavno nekak Allen Anderson zaradi bigamije na 3 leta v ječo obsojen. — So pač tudi v Evropi taki, ki zaslužijo v Ameriko poslani biti.

Pri žagah pazite! V Wausavu na Viskonsinskem je Karol Stregge zašel v krožno žago, ki ga je na dvoje prerežala. Revež je zapustil ženo s 5 otroci.

Igra nevarna. V Willistonu pri Minot-u je vstal prepír pri kvartačih in L. Martin je ustrelil nasprotnika E. Creuley-a.

Št. Pavel nadškofija. 27. sept. je bil milgsp. Irelandu podeljen „pallium“ znamenje nadškofovske časti.

Kaj povzdiguje Ameriko? Škof Gilmour v Clevelandu je nedavno rekel v nekem govoru: Lastnosti, ki morate v Ameriki nas v en narod prepodobiti, ste: „kar tiče narodnost, naše amerikansko državljanstvo, in kar tiče vérstvo, naša katoliška vera.“ —

Neslišani napredki v Ameriki. Bilo je 27. sept. ravno petdeset lét, ko je bila v starodavnem gostem gozdu ob gorenjem Misisipu postavljena prva koča iz hlodov na mestu, kjer zdaj stoji že po vsem svetu znano slavno mesto Št. Pavel. Nedolgo potem je bila ondi zidana prva cerkva na čast sv. Pavlu, od ktere ima sedanje velikansko mesto svoje ime. Pred 37 leti je v to mesto slovesno prišel prvi škof preč. Jožef Kretin, pozdravljen od starega mašnika msr. Ravoux-a (r. Ravú-a), ki je še živ. Pred 31 leti mu je nasledoval — tudi še živeči milgsp. škof Tomaž Grace (r. Gras), ki tudi še živi. Pred 10 leti je bila od tega škofijstva izločena severna Minesota in pred 9 leti Dakota, kakor apostoljaka vikarijata s svojima škofoma. In danes je sedanji škof Ireland (r. Ajerlend) v posestvu „palliuma“ že nadškof nove cerkvene provincije. — V naši deželi so pa znatne vasi, ki — ne v 50. ampak, v blizo 100 letih skoro ne ene bajte niso pridobile!

Avstrijansko. Na Dunaju in drugod po Avstriji se med katoličani razodeva znatna nejevolja, da je središnji odbor odložil veliki katoliški shod na Dunaju. Majhno zadostenje za to zgubo, méni „Kathol. Vereinsblatt“ v Lincu, je bil 25. nov. véliki shod nemškega šolskega društva v naj večji dunajski sobani, v Sofijinem salonu. Le-ta je judovskemu in pojudenemu dunajskemu prebivalstvu veselje malo skalil. Organi teh listov so se v svoji škodoželjnosti veselili in katoličanom zabavljali, češ, da je veliki katol. shod odložen zaradi pomanjkanja deležnikov. Katoličani so pa pokazali, da jih ni misel orožje pod klop vreči, če tudi sovražniki naprej tišé. Že pred začetkom so silno veliko sobano tako na-

polnili, da se je moral nadaljnim prihajavcem pristop odreči, ker naj manjšega prostorčku ni bilo več dobiti.

V toliki množici zbrani kristjani so čutili, da so enodušni, enoserčni, kajti treba je bilo pokazati, če Dunaj hoče stati še na kerščanski podlagi, ali se je nihilistom že posrečilo novi zavjet staremu podvreči.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

(Vesoljni namen za mesec gruden (december.)

a) Glavni namen:

Kerščanska šola.

b) Posebni nameni:

26. *S. Štefan.* Da bi se spodobno posvečevali prazniki, posebno po tovarnah (fabrikah.) Na mnogih krajih za vrednejšo potrežbo pri sv. maši. Maščevanja željni in nespravljivi.

27. *S. Janez Ev.* Pospeševatelji molitvenega apostoljstva in Serca J. bratovščine. Velika, občekoristna podjetja in njih ustanovitelji in vodniki. Več na duhu bolnih.

28. *Nedolžni otročiči.* Gojenci in vzgojevališča. Društva prijateljev otrok, posebno Serca Jezusovega vstanova.

29. *S. Tomaž iz K.* Naši škofje. Prav veliko duhovnov. Glede svojih dolžnosti do Boga in Cerkve boječi, leni, na slabi poti bivajoči vradniki.

30. *S. David.* „Duhovni in obhajanci“ Več plemenitnikov. Mnogim pomoč za dobre kerščanske gospodarje. Zadeve zaradi dedšine.

31. *S. Silvester.* Sv. Oče. Vse poslane, a še ne uslišane zadeve. Mesca decembra umerli in oni udje molitvenega apostoljstva in Serca Jezusovega bratovščine, ki bodo umerli mesca januarija.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Preserčno naj bodete v bratovsko molitev priporočene dve sestri v dušnih in telesnih potrebah. — Bolan dušni pastir se priporoča v molitev za ljubo zdravje.

Zahvale.

Pri nekem zlu na obrazu, kjer zdravniška pomoč ni zdala, sem pribežala k Materi Božji in k dušam v vicah, in bilo mi je pomagano. Enako pri neki bolezni na jeziku. Češčena bodi Marija Pomočnica! Bog se smili duš v vicah!

A. M. Jesenko.

Žena bila je tako nevarno bolna, da ni bilo drugje pomoč iskati, kakor pri Bogu. Namenila sem se jest, da hočem 9dnevnicu opravljati in tudi drugim sem naročila, da naj molijo zanjo; dali so tudi za sv. mašo k sv. Antonu; opravljala sem tudi njemu na čast 9dnevnicu. In ker imam svetinjo sv. Benedikta blagoslovljeno,

opravljala sem 9dnevnicu tudi k sv. Benediktu, in precej tisto jutro se je sv. maša opravila, pa tudi bolezen se je koj na boljše obernila, tako, da je že zdrava. Skle- nila sem bila po Danici se zahvaliti Devici Mariji, sv. Jožefu, sv. Antonu in sv. Benediktu, če bom uslišana, in s tem bodi obljuba spolnjena.

V Ljubljani.

K. S.

Listek za raznoterosti.

Za lepoto po cerkvah. Morebiti bo marsikterim vstreženo, ako opomnimo, da pri Gospej Ani Hotbauerovi je lepa zaloga blaga za vsakršno cerkveno obleko; tudi izdelani mašni plašči, pluvijali in dalmatike, ban- dera, baldakini, banderca pred sv. Rešnjim Telesom. Dalje blago in izdelano cerkveno perilo, albe, korotlji, korporali, raznoverstne rutice. Staro cerkveno robo jemlje tudi v zameno ali v popravo in predelovanje; sprejemlje ravno tako vsa dotična vezljanja. Tudi ima v zalogi svetilnice, križe, svečnike, moštrance itd. Spre- jemlje ter vestno zveršuje vsako dotično naročilo, in sicer ročno in pošteno, kolikor mogoče po nizki ceni.

„Slovenski Pravniki“, ki ga izdaja dr. Moschè, — stane 4 gld. na leto, za pol leta 2 gld. Sostavlja se družba pravnikov, ki bo pozneje tudi list prevzela.

„Zgodovinski Zbornik“ se imenuje nov list, ki je prišel na dan kot priloga k ljubljanskemu škofijskemu listu, pa se more dobivati tudi posebej. Zbiral bo listine, rokopise in sploh zgodovinsko stvarine kot podlago za škofijsko zgodovino. Škofijski list s prilogo vred stane 3 gld. Za „Zbornik“ sam se pošlje 50 kr.

Sleparski tatovi. Iz Pariza jo je izpihnil borzi- janski agent Bex, ki je zapustil malenkost osem mili- jonov primanjkljeja. — Iz Strassburga jo je popihal 16letni potepuh K. Helmbold, ki je odnesel 3000 mark, in iz Berlina 15letni tat K. Weber s 4300 markami tatvine... Take novice so neprenehoma na dnevnem redu. Kdaj bo bolje?

Odgovor: Kadar bojo mlade „stucerje“ namesto tobak pušiti učili 10 zapovedi moliti in namesto v kaza- lišča, učili v cerkev hoditi.

Na Dunaju je 16. t. m. zvečer umerl slavni gr. Leon Thun, vzor naj poštenejšega katoličana, avstri- jana in domoljuba. Rojen je bil 7. aprila 1811 v Dečinu na Češkem, kamor bo tudi kot merlič prepeljan. Bil je o svojem času tudi kultusminister in imel je pre- mnoge časti in visoke stopinje. Kam sreče, ako bi bila Avstrija imela veliko L. Thunov! Bog mu plačuj nje- govo poštenost z večnim blagrom!

Z Dunaja vé „Blahovést“, da še ta mesec se pošlje sv. Očetu v Rim skupna adresa, v kateri se z vso krep- kostjo poganjajo škofje za samostojno papeževu oblast in za povernitev njim ugrabljenega posestva.

Predsednik ministerski, zagrizeni Crispi, je poslal vsim zastopnikom pri tujih dvorih okrožnico, s katero jih opominja, naj bi se pečali pri dotičnih vladah, da bi se zatirali oglasi katoličanov v prid samostojnosti sv. Očeta. Signor Crispi hoče tedaj tudi v družih deželah katoličanom usta zamašiti.

Norišnice. „Sonntagsblatt“ piše, kako grozno so na Dunaju zblaznjenci množijo. Pred štirimi leti je bila norišnica tako prenapolnjena (700 blaznih), da so morali napraviti še drugo, novo za 500 oseb; pa tudi ta je tako napolnjena, da je v nji 200 tacih revežev že spet preveč. Marsiktere dni se jih glasi po 6—10 znorelih. To je žalostno znamenje naših hvalisanih časov... Za- nikarno časništvo, ki napuh goji, poželjivost podkurja

in ljudem vero in upanje krade, ima pri tem in pri samomorih polno zadolženja. Tako sodi omenjeni list.

Kerščanska akademija v Pragi je na vatikanski razstavi odlikovana z zlato svetinjo, in to zarad bogo- služnih izdelkov. To je najvišja odlika, katero je mogel odbor prisoditi, in dela čast mestu Pragi in ondotni kerščanski akademiji.

Civilna poroka. Župan v Grossetu je dvema poro- čencema čital zakonske članke. Pride tudi do tistega, ki pravi: Žena mora povsod slediti svojega moža; — na te besede nevesta zakliče: — Če je to potrebno, gospod župan, ne bo nič z zakonom. Pomislite, gospod župan, moj ženin je pismonos.

Kazališča gorijo! Na en dan sta pogorela dva teatra, eden v Oswegu in drugi v Čikagu — v Ameriki... Se pa spet angelji jokajo? —

Sveti Oče Leon XIII so podelili avstrijskemu po- slancu, grofu Paar-u Kristusov red, s čimur so menda hoteli uaznaniti zadovoljnost, da cesar Franc Jožef ni bil prišel v Rim. (Sendb. št. 23.)

Berlin. Katoliški vojni škof in dosedanji prošt cerkve sv. Hedvige, g. Asman, je 15. oktobra prejel škofovsko posvečenje po knezoškofu dr. Koop u med asistenco škofa dr. Rednerja in vrtislavskega posve- čenega škofa Gleicha.

Kdo odganja goste od gostilnic?... Večkrat se toži, da ta ali ta gostilničar ne more izhajati, da ga gosti zapuščajo. Zakaj? Vzrokov je več, pa le enega naj omenim. Ta je: nemodre točajke modre goste odganjajo. Postavna moška postrežba bi bila želeti po gostilnah, in bilo bi bolje marsikaj. Pri mnogih pos- trežbah se pase zelénc v més, in tam ne more biti blagoslova, in modri gosti se take paše ogibajo.

S tem je dosti povedanega, — sam dalje misli, previdni čitatelj, in sodi!

Russel in Bismark. Lord Russel je bil neki dan pri knezu Bismarku; beseda nanese na množice tistih nadležnih obiskovanj, s katerimi je vedno oblegan, in vpraša Bismarka, kaj počne, da bi se jih zuebival. Oh! odgovori knez, imam pač tudi svoje male pomočke. Lejte! Moja žena prebiva tudi v bližnji sobi, in kadar spazi, da imam pri sebi kacega sitneža, ki čas krade s praznim čenčanjem, se neprevidoma prikaže, in me pokliče s kacim izgovorom, ali s čimur si bodi.

Ravno da je knez izrekel te besede, odprejo se vrata sosednje sobe, prikaže se kneginja in reče: Dragi Oton, ne pozabi, da moraš zdravilo vžiti... Russel in Bismark se pogledata eden drugzega, in nato se močno zasmejata. Nato se Lord posloví in ter pustí, da po- slednji more mirno vžiti svoje zdravilo.

Duhovske spremembe.

V Ljubljanski škofiji. Cerkevno vmeščena sta bila čč. gg.: Jan. Podboj na župnijo Planino in Fr. Do- llinar na faro sv. Katarine v Topolu. — Č. g. Martin Malenšek je dobil predmestno faro sv. Petra v Ljub- ljani. — Č. g. J. Alijančič je prestavljen iz Ribnice v Naklo. Tako tudi čč. gg.: Simon Pristov iz Rib- nice v Št. Vid pri Zatič.; Peter Ogrin iz Ternovega v Ribnico; Pet. Bohinjec iz Srednje vasi na Boh. v Dobropolje; Ant. Verbajns iz Cerkelj za ekspoz. k sv. Petru pri Slavini; Gust. Šifrer iz Preserji v Cerklje; J. Hudovernik iz Leskovca v Preserje; Mat. Erzar iz Skofje Loke v Ribnico. — Razpisane ste fari Adle- šiče in Spodnji Log do 28. jan. — Umerl je zraven že imenovanih č. g. Jan. Arko v Podlipi. R. I. P.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: „Miklavž“ 50 kr. — Neka mati v zahvalo za ozdravljenje hčerke 1 gld. — Čast. g. M. Barlič 5 gld. — Čast. g. župnik Ant. Jamnik 5 gld. — Preč. gosp. kan. dek. in župnik Frid. Križnar 5 gld. — Preč. g. dekan Jan. Koprivnikar 3 gld. — F. D. 40 kr. — Neimenovana 50 kr. — Č. g. župnik M. Sajè 1 gld. — Č. g. župnik Jan. Kobilica 3 gld. — A. M. J. 50 kr. — Č. g. Fr. „Nadravni“ 5 gld. kot navadno „štibro za komunsko zakladnico.“ — Preč. g. župnik Jan. Mesar tako velik in težek blebač sira, kakor polna luna, s pristavkom: „za dijaško kuhinjo v spomin farne 100letnice na Boh. Bistrici.“ Ta prelepi dar bode kakor priruček za Božič v celi dijaški družbi veselje napravil. Bog plačaj in podeli blagemu g. darovavcu in vsem našim dobrotnikom prav vesele praznike!

Za misijonsko hišo v Kočevji: Preč. in čast. gg.: M. Kljun 2 gld. — Marija Blažan 3 gld. — Župnik Jan. Teran 5 gld. — Župnik Martin Barlič 1 gld. — Dekan Andr. Drobnič 4 gld. — Župnik Ferd. Kogej 2 gld. — Dek. Tom. Kajdiž 2 gld. — Župnik Jan. Brence 3 gld. — Župnik M. Sajè 1 gld.

Za sirotišnico v Kočevji so darovali p. n. gg.: Primož Peterlin, duh. pastir v Št. Lenartu. 5 gld. — Janez Kunej, župn. v Dobeji, 3 gld. — Edvard Legat, kaplan v Lipici, 5 gld. — Neimen. dobrotnik 25 gld. — Čast. g. župnik M. Sajè 1 gld.

Za zidanje nove farne cerkve ss. Fabijana in Sebastijana v mestu Kočevskem: Č. g. župn. M. Sajè 1 gld.

Za naj potrebniši misijon na Jugu: Č. g. župn. M. Sajè 1 gld.

Za misijone na Jutrovem: Iz Černuč 1 gld.

Za ofrikanski misijon: Neimenovane gld. 10 gld. — Kamniška duhovnija 10 gld.

Za amerik. misijone: Č. g. župn. M. Marolt 1 gld.

Za misijonarje v Indiji in Afriki: Kmetovslec iz Savinjske doline po preč. P. Huguitu iz Rudolfovega 200 gld.

Za bratorščino sv. R. Telesa: Iz Preserja 1 gld.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca: Iz Preserja 1 gld.

Za spominek r. g. Jož. Jeriča: Preč. g. župnik Fr. Karun 3 gld. — Č. g. Jurij Sterbenec 2 gld.

Za kristjane na Jutrovem: Kamniška duhovnija 5 gld. 70 kr

(Drugi dar. prih.)

VABILO

k naročbi na cerkveno-politiški tednik

„ZGODNJA DANICA“

za leto 1889.

„Zgodnja Danica,“ z Božjo pomočjo in po blagi darežljivosti Slovencev prične svoj dva in štirideseti letnik. Ta številka je znamenje že postavne in čverste dobe zemeljskega bitja; zato se nadja, da postavni in značajni Slovenci jo bodo tudi nadalje blagodušno podpirali s svojo krepko desnico — s pisanjem in nekoliko obilnim naročevanjem. Zato prosimo, da bi jo častiti gospodje duhovni pastirji vernikom vneto priporočili in svetovali, naj bi se jih po več skupaj zbralo, katerih vsak bi dal malo grošev, — pa imajo „Danico“ za pol leta, ali še bolje — za celo leto. Takó posebno tudi delavci in delavke po tovarnah — naj bi si jo po 10 in 10 oseb skupaj naročilo, ter jo zverstoma prebirali. Poskusite, in pospešilo se Vam bode. „Danica“ Vam utegne veliko pomagati k dušni svetlobi in lepoti ter k Vašemu in družih zveličanju, „Danici“ pa, da bode ložej izhajala in prihajala bolj mična in koristna. Založništvo je naročilo nove, nekoliko večje čerke, in nadalje bode izhajala z nekoliko razmaknjenim tisom za slabejše oči, zato pa tudi po malo znižani ceni. Ako bi se naročniki znatno pomnožili, bi se mogle narediti še vgodniše pogoje in včasih dati kaka priloga.

Naročnina znaša:

	Za celo leto po pošti	4 gld. 20 kr.
	„ pol „ „ „	2 „ 20 „
V Ljubljani prejemana	za celo leto	3 gld. 60 kr.
„ „ „	pol leta	1 „ 80 „
„ „ „	¼ leta	— „ 90 „

Za prinašanje na dom se plača 40 kr. na leto. Posamezne številke po 10 kr. Za spremenjenje napisa med letom 15 kr.

Naročnina se po naj cenejši poti poštnih nakaznic pošilja pod naslovom: „Blaznikova tiskarna v Ljubljani.“

Vredništvo in založništvo.